

Kiss Noémi

Az irigy lány

Egy zöld szörny költözik a testbe. Dédelgeted, növeszted, mire nagylány leszel, egészen komolyan veled él. Nem különösebben rossz a létezése, de jó sem. Engem mindig csak az érdekelt, mikor költözött belém. Vannak tippjeim.

Abban az évben a tél pontban december első napján behömpölygött a folyó fölé. Különösen hideg, nyirkos széllel érkezett meg. A kavargó ködgömb ráborult a vízre. Súlyos, sűrű, tejfehér nehezek volt, és ott is maradt hetekre. Aki arra járt, azt teljesen eltakarta, egy ködzsákba szótte. A köd sűrűlödött, kapaszkodott a fák csupasz koronájába, belepte a lehullott, vizes őszi avarleveleket. Beúszott a hódok taposta üregekbe és megszakította a rovarok téli álmát, a decemberi köd csiklandozott. Birizgált, és ha az ember nem figyelt, lenyelte. Lekúszott a torkán, lement a bendőjébe, teljesen beköltözött a testbe, és belakta.

Mintha egy kancsóból véletlenül friss, zsíros tejet öntenék az ebédlő asztalára, és mindenkinek az ölébe csepegne, végigfolyna az asztalnál ülő gyerekek lábujjáig. A decemberi köd bekúszott a küszöbön, az ajtórésen, a kulcslyukon – be a verandára, a fehér vályogházba, az előszobába, és bemászott az ágy dunnatartójába, hogy ott alukáljon. Mindent elborított, hogy majd hetek múlva a hideg fagyban szórén-szálán eltűnjön. Kislány voltam még, rózsaszín bőrű. Kicsit szeplős, szőke és nyurga. Vékony csontlányként baktattam hajnalonta az iskolába és aztán haza. A ruháim egyik napról a másikra szűkek lettek rám, szakadoztak a varrásnál, a cipzárnál. Ahogy a bőröm, a kabátom is összehemt rajtam. A kezem, a lábam megnyúlt, a csontjaim kilógtak a bőröm alól. A melleim két tölcserként álltak felfelé; nem győztem visszanyomkodni a mellbimbóimat, mert folyton kiszúrták a trikómat és az égnek álltak.

Falun éltünk akkoriban a testvéreimmel és a szüleimmel. Méghozzá egy szigeti, folyóparti faluban a Duna széles kanyarulatánál. A Pilis és a Börzsöny hegyeinek és erdőinek a lábánál. Fehér, hosszúkás vályogházunkat az utca utolsó kőkerítéséhez építették. Amikor eljött a leghidegebb tél, amire csak emlékszem egész gyerekkoromból, ugyanúgy minden nap lementem a Dunára. Másokkal ellentétben én alig vártam a dermedt fagyot. A mély, hófehér és hangtalan telet, amikor elköltöznek a vándormadarak, és ropog a táj. Tényleg egész nyáron és ősszel a ködre ácsingóztam. Máshol akartam lenni és másokkal, más bőrében élni, folyton vágyakoztam, és a vágy gondolatával gyalogoltam, egyedül. Akár órákat, félnapokat, senki sem keresett, mert a szüleim dolgoztak a földeken, a dombon kapáltak, vagy az állatokat terelték, fejték, vágták.

Sokszor találkoztam a köddel a parton. Megfogtam és bekaptam. Megöleltem és megpuszítottam a ködöt, annyira tetszett nekem. A jégcsapokat is megnyalogattam. Ha a testvéreim arra jártak, botokat gyűjtöttünk és ütöttük egymást. Mikor sikerült a többiek elől elmenekülnöm, kitártam a karomat, hogy lepjen el a ködgomolyag.

A köd függőnye takarja be az egész testemet. Irigy voltam rá, hogy lebeghet, hogy felszáll, hogy ő betakarhatja az egész világot. Arra megy, amerre csak akar. Úgy foszlik fel, ahogy akar, eltűnhet és belephet mindent. Elcseréltem volna az életemet.

Ködlány, ez lett a becenevem a falusiak körében. Nem tudom, gúnynak szánták-e vagy kedvességnek, de így hívtak. A szemembe sose mondták, inkább csak a hátam mögött, pedig én végtelenül büszke voltam rá.

Ködlány! Gyere ki a házból, megjött a tél!

Szerettem a szót. Zörgetett az ablakon, és rohantam, kergettem, vakon követtem.

Így hívott a köd, gyere hozzám ködlány! Megcirógatlak! Ül az ölembel! Feküdj a nyirkos combomra!

Bújj be a ködkabátombal!

Harapni lehetett őt, falni, nyelni.

Olyan volt a köd, mint a sűrű aludttej. Néha édes, máskor keserű.

Az eltűnésem napján egy barátnőmmel játszottunk iskola után a parton. Kagylót gyűjtöttünk a hódvárnál, ahol keresztbe álltak az uszadékfák, majd kijelöltünk egy nagyobb területet a nád tövében. Sorba raktuk a kagylókat, és feliratokat készítettünk a sóderágyásokba. Egy szerelmet lehetett mondani. És egy lány nevét, akit nagyon szépek tartunk, akivel szívesen cserélnénk. Én azt írtam Stella, mert Stella volt a legszebb lány az osztályban. Együtt baktattunk lehajtott fejjel a falu irányába, némán mentünk egymás mellett, a kabátunk összeért. Épp a templomnál lehettünk, amikor megdöntöttem magam.

Odanyögtem kurtán, hogy szia. Fordultam egyet, és már szaladtam is vissza a folyó irányába.

Visszafutottam a sóderes buckákhoz, vissza a hódok fészkeihez, bukfenceztem a köveken, leguggoltam a fák tövébe. A bokrok aljához.

A szökéstől édes nyál gyűlt a számba, nevettem, még énekeltem is valamit. Kipirult az arcom, melegem lett az izgalomtól.

El akartam tűnni a házunkból, hogy ne találkozzak a felnőttekkel. Mert meg kell vallanom, ködlánykoromban nagyon nem szerettem a felnőtteket. A hódokat szerettem, a pelét, a szöcskéket. A téli, avari szuvakat. Vörös rókát, az egeret, aki a hátsó konyhánkban lakott. A dagadt patkányt, aki az udvari fabudink tövében élt és hangokat adott. Cin-cin! Nyaf-Nyaf! Uhú! Még bagoly is lakott nálunk egy időben a kertünk aljában, a pajta gerendáján. Mikor kimentem csizmában a hajnali dérben pisilni, gyorsan elfutottak. Rigók laktak nálunk a kertben a diófánál, piros frakkos harkály, cinke, kacsák. Na meg a borz, akinek apám csapdát állított, és a szapora hód, aki mérget kapott. Nem akartam olyankor ott lenni, futottam le a Dunához, ha a szüleim állatot vágtak. Ömlött a vér az udvari kútnál.

Árkon-bokron túl voltam. Vagyis inkább bokron, mint árkon, mert a téli Dunán sóder volt, kő, fahordalék, uszadék és vörös bóják. Jég. Ha fagy volt, felgyűrődött a vastag jég és kupacokban állt a parton.

Nem fog megtalálni senki. Ezt ismételtettem, azt teszek, amit csak akarok, és ha bárki szembe jön, elbújok egy odúba. A mezőőr is erre jár, de majd néma csendben elrejtőzöm.

Aztán nem jött senki, már vagy órák óta bolyongtam az ártéren. Néhány gém úszott egy deszkán, a kacsák, kócsag, kárókatona.

Megálltam egy odvas, öblös, öreg fánál. A gyökerei a vízbe nyúltak, mintha a fának ujjja, feje, karja, lába lett volna, bokája. Olyan alakja volt, akár az Óperenciás Óriásnak, nagy, hatalmas behemót. Mindig azt képzeltem, kicsi korom óta, hogy a fák élnek, beszélnek, esznek-isznak, és meg akartam őket lesni, velük szerettem volna élni. Bebújni az odúba, lemászni a gyökérig.

Levettem a kabátomat, a pulóvert, a nadrágot. Sálát, sapkát. Összegyűrtem őket egy kupacba.

Egy ködlánynak minek ruha? Hisz én el akarok olvadni, belefürdeni a Duna feletti párába, és magamra takargatni a köd függönyét. Egy másik életet élni. Vagy más valakinek az élete lenni.

Az enyhe szellő sűrű, gomolygó felhőket hozott, beborult a víz felett. Már az orromig se láttam.

Ködlány, gyere haza!
Bolond lány, ködöt eszik!
Ködöt iszik és köddel alszik.
Ködlány, hol vagy te?
Eltűntél?
Merre jársz? Elyeltek az örvények?

A Duna fölött lebegtem. Felfelé szálltam meztelenül, a pára görbe cérnacsíkjai húztak. Cirógattak, becéztek, rám tekeredtek. Mikor kerestek, én már nem voltam sehol. Elbújtam a ködtakaróban. Úgy belebújtam, hogy nem látszottam egyáltalán. Ez maga volt a ködboldogság, amit csak azok ismernek, akik folyóparton nőnek fel.

A köd elnyelt engem, csontostól és bőrostól belesodródtam a köd torkába és a bendőjébe.

Segítség!
Hol az a bolond lány, nem láttátok?

Néhányan meg azt mondták: én is ködlány akarok lenni, én is el akarok tűnni, máshol élni, mással kelni.

A köd kötényében elrepülni.

Síkítottak, futottak, vonyítottak utánam. Hiába hallottam őket, nem látszódtam, pedig integettem a Duna tetejéről, de senki se láthatta.

Ott fürödtem a folyó felett a köd párájában a habokban.

Hallottam a hívást, a felnőttek sikolyát a faluból, de már késő volt...

Lebegtem. Nem vágytam vissza az emberek közé. A bőröm teljesen átváltozott, a csontjaim összeforrtak a köddel. A köd fogdosott, cirógatott, egyre erősebben, szinte már fojtogatott...

Kiabáltak, de nem tudtam válaszolni, hívtak. A köd befogta a számat, elnyelt. Vacogtam.

Többen a faluból keresni indultak. A szüleim riasztották a mezőőrt, az iskola gondnokát, a tanítókat. Elemlámpákkal, vasvillával, kapával, talicskával jöttek fel a Dunához a sziget csúcsára. Kutattak a parton, a gátnál.

Ahogy aztán egyre szállt fel a köd, én is mentem vele, távolodtam a sodró, örvénylő víztől. Csupasz egyedül maradtam a folyónál. Fázni, reszketni kezdtem kabát nélkül. Csizma nélkül. Nadrág nélkül. Megfagytak a lábujjaim. Átfújt rajtam a jéghideg szél. Úsztam a ködpárában, habzott, ölelt és takart a függönypalástjával. Én mégis egyre jobban libabőröztem.

Összegömbölyödve feküdtem a folyóparton, amikor rám találtak. A torkomon volt, igen, még ma is érzem, ha összeszorítom a fogaimat. Igen, ott lakott bennem a köd, teljesen eggyé váltunk. Belém költözött és kicserélte minden gondolatomat. Érzésemet, a bőrömet, a csontjaimat.

Úgy éltem át a legnagyobb téli boldogságot, hogy közben egy pillanatra voltam a haláltól.

Amint elmúlt, harag és méreg öntött el, düh és félelem. De nem bírtam megmozdulni. Odatapadtam a földhöz. A testem mázsás nehezék volt, fulladtam.

A köd elpárolgott a melegedő időben, vagy – mint egy örvénylő tölcsérpára – felkapaszkodott a végtelen felhők birodalmába. A felnőttek mérgesek voltak, de nem mondták. Sajnálta, pokrócot kaptam, és a mezőőr lován mentem fel a faluba a fehér házunkig. Ágyba fektettek a szüleim, kaptam bundás kenyeret és egy teát. Megöleltem az alvókáimat. Halkan, suttogva kértem bocsánatot tőlük, hogy olyan sok időre elszöktem.

A köd volt nekem decemberben a legjobb barátom, akkor is, ha csúfoltak érte, ha furcsállták. Irigyeltek és én irigykedtem. Nem értették, hogy lehetek szerelmes a sűrű pára ölelésébe. Minden évben advent idején a Duna partján várom őt. Felemelt karral, az ég felé nézve. A hódok és a kárókatonák társaságában. Várom a sűrű, fehér párnát, hogy a hegyekből aláereszkedjen és ráhőmpölygjön felhőnehezéknek a sodró, örvénylő folyónkra.

